

Їх кров лилася...

Пам'яті жертв
афганської війни

Була єдина
у батьків дитина.
Як сокіл виріс,
Їх син Іван.
Та ось настала
лиха година —
Його забрали
в Афганістан.

Забрали в пекло,
в огонь послали
І наказали:
«Душманів бий!»
А смерть котилась
на хлопців валом,
Їх кров лилася
в пісок рудий.

Їх кров лилася...
Серця спинялись...
Тіла вкладали
в гроби вузькі...
Батькам болюче,
як вріжеш палець,
А тут привозять
синів куски...

В село привезли
І хлопця Івана.
Ніхто не знає,
що там, в труні...
О як це страшно,
коли так рано
Відходять діти.
І батьки — одні.

Вмирали діти...
П'ятнадцять тисяч
Сховали хлопців,
як соколів.
А можна було
і обійтися,
Щоб не чіпати
чужої землі.

Щоб не чіпять...
Пішли ж із боями...
Ось так рішалась
наша судьба.
Буде в історії
чорна пляма,
Ну, а безумцям —
вічна ганьба.

Ростислав
ЖУРОМСЬКИЙ.

с. Гоща.